

Daniels bok – etthundraåttiosex

Paniums löfte: Uppfyllelsen av den sista beseglingen och uppenbarelsen om midnattsropet

Jeff Pippenger
2024-04-16

Vid Panium, som var Caesarea Filippi, vilket utgör verserna tretton till femton i kapitel elva i Daniels bok, vilket är den historia där de republikanska och protestantiska hornen uppfyller gåtan att vara den åttonde, som är av de sju, vilket är den historia där Guds sigill för alltid präglas på de etthundrafyrtiofyra tusen, och historien om ankomsten av budskapet om midnattsropet, gav Kristus ett löfte åt sitt folk i den sista tiden.

Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen. Matteus 16:18, 19.

Den förseglingstid som började den 11 september 2001, då de mäktiga byggnaderna i New York City fälldes, och som slutar vid den snart kommande söndagslagen, var utformad av Alfa och Omega. Den allra sista delen av perioden upprepar den allra första delen av perioden. Den 11 september 2001 ledde Herren sitt folk tillbaka till de gamla stigarna, där de bland andra sanningar upptäckte ”de sju tiderna”, såsom det hade blivit funnet i kung Josias dagar. Det sena regnet började då falla i lätta droppar, och en prövningsprocess som frambringade en åtskillnad mellan två klasser av tillbedjare tog sin början.

Som en uppfyllelse av Habackuk kapitel två upptäcktes de två heliga kartorna och blev ett emblem för den historiska perioden. Lika betydelsefullt är att ”debatten” i Habackuk kapitel två tog sin början mellan metodiken rad på rad, vilken är den sena regnens metodik, och den metodik som tillhör avfälligt protestantism och som adventismen steg för steg hade antagit med början i upproret år 1863.

Jesus lovade att ge sitt folk i den sista tiden ”himmelrikets nycklar”, och därmed syftar Han på den rätta bibliska metodologin, som innehåller de nödvändiga profetiska nycklarna för att känna igen, fastställa och förkunna budskapet om midnattsropet och det höga ropet.

”De som har gemenskap med Gud vandrar i Rättfärdighetens sols ljus. De vanäras inte sin Återlösare genom att fördärva sin väg inför Gud. Det himmelska ljuset lyser över dem. När de närmar sig slutet av denna jordens historia, tilltar deras kunskap om Kristus och om de profetior som hänför sig till honom i hög grad. De är av oändligt värde i Guds ögon; ty de är i enhet med hans Son. För dem är Guds ord av överträffande skönhet och ljuvlighet. De ser dess betydelse. Sanningen uppenbaras för dem. Läran om inkarnationen omges av ett milt skimmer. De ser att Skriften är nyckeln som upplåter alla mysterier och löser alla svårigheter. De som har varit ovilliga att ta emot ljuset och vandra i ljuset kommer att vara oförmögna att förstå

gudaktighetens hemlighet, men de som inte har tvekat att ta upp korset och följa Jesus, skall se ljus i Guds ljus.” The Southern Watchman, 4 april 1905.

De som representeras av Petrus, vilka är de etthundafyrtiofyra tusen, är de som tar emot det laodiceiska budskapet som anlände den 11 september 2001, vilket nu upprepas sedan juli 2023. Det laodiceiska budskap som anlände 1856 var den ökade kunskapen om de ”sju tiderna”, och när Kristus sammanför de döda benen och därefter ger dem liv, övergår de från den tredje ängeln laodiceiska rörelse till de etthundafyrtiofyra tusens filadelfiska rörelse. Denna övergång åstadkoms genom Kristi Ord, ty de helgas genom Hans Ord, och Hans Ord är ”sanning”, och Hans Ord är ”nyckeln” som upplåser Hans Ord.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt framför dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den, ty du har ringa kraft och har bevarat mitt ord och inte förnekat mitt namn. Uppenbarelseboken 3:7–8.

Metodiken ”rad på rad” är den nyckel som Kristus lovade sitt folk i den yttersta tiden i striden vid ”portarna”. En ”port” är en församling.

Och Jakob vaknade ur sin sömn och sade: Sannerligen, Herren är på denna plats, och jag visste det inte. Och han greps av fruktan och sade: Hur förskräcklig är inte denna plats! Detta är ingen annan än Guds hus, och detta är himmelens port. 1 Moseboken 28:16, 17.

Striden vid portarna representerar de religiösa strider som utkämpas mellan sanning och villfarelse, och den grekiska religionens villfarelse är helvetets port, och den avfälliga laodiceiska adventismens religion är också en port. Den laodiceiska adventistiska porten representerar den plats där Habackuks tvistefråga uppfylls.

På den dagen skall Herren Sebaot vara en härlighetens krona och en skönhetens diadem för återstoden av sitt folk, och en domens ande för den som sitter till doms, och en styrka för dem som driver striden tillbaka till porten. Men också dessa har farit vilse genom vin, och genom starka drycker har de kommit ur vägen; prästen och profeten har farit vilse genom starka drycker, de är uppslukade av vin, de har kommit ur vägen genom starka drycker; de far vilse i synen, de stapplar i domen. Ty alla bord är fulla av spyor och orenlighet, så att ingen plats är ren. Vem skall han lära kunskap? Och vem skall han få att förstå läran? Dem som är avvanda från mjölken, dem som har tagits från bröstet. Ty bud på bud måste det vara, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet. Ja, med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk. Han som sade till dem: Detta är vilan, låt den trötta få vila, och detta är vederkvickelsen — ändå ville de inte höra. Så blev Herrens ord för dem: bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Hör därför Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Jesaja 28:5–14

Nycklarna till riket är Skriftens ord, vilka ges åt Guds folk i den sista tiden av Ordet.

”Det finns sanningar i Ordet som, likt ådror av dyrbar malm, är dolda under ytan. Den dolda skatten upptäcks när man söker efter den, såsom en gruvarbetare söker efter guld och silver. Beviset för sanningen i Guds ord finns i själva Ordet. Skriften är nyckeln som öppnar Skriften. Den djupa innebörden i sanningarna i Guds ord uppenbaras för våra sinnen genom Hans Ande.

”Bibeln är den stora läroboken för eleverna i våra skolor. Den undervisar om hela Guds vilja beträffande Adams söner och döttrar. Den är livets regel och lär oss om den karaktär som vi måste forma för det framtida livet. Vi behöver inte traditionens dunkla ljus för att göra Skrifterna begripliga. Lika gärna kunde vi anta att middagssolen behöver jordens flämtande fackelljus för att öka sin härlighet. Prästens och predikantens uttalanden behövs inte för att rädda människor från villfarelse. De som rådfrågar det gudomliga Oraklet skall få ljus. I Bibeln framställs varje plikt klart. Varje given undervisning är begriplig. Varje undervisning uppenbarar för oss Fadern och Sonen. Ordet kan göra alla visa till frälsning. I Ordet uppenbaras frälsningens vetenskap tydligt. Forska i Skrifterna, ty de är Guds röst som talar till själen.” Testimonies, band 8, s. 157.

De nycklar som Kristus gav åt den sista tidens kyrka har samma kraft som de hade när de gavs åt Petrus.

”Petrus hade uttryckt den sanning som är grunden för församlingens tro, och Jesus hedrade nu honom såsom representanten för hela de troendes skara. Han sade: ’Jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.’”

”’Himmelrikets nycklar’ är Kristi ord. Alla den heliga Skrifts ord är hans och innefattas här. Dessa ord har makt att öppna och att stänga himlen. De anger de villkor på vilka människor tas emot eller förkastas. Så är verket hos dem som predikar Guds ord en doft av liv till liv eller av död till död. Deras är ett uppdrag tyngt av eviga följder.” Messias, 413.

Den kraft som uppenbaras genom Hans ord, när den läggs i människors händer, vilar på de principer som anges i Hans ord. Den enklaste, och kanske också den mest djupgående, är att sanningen fastställs på tvås vittnesbörd.

”Ytterligare ett allvarligt ont som hade uppstått i församlingen var att bröder gick till domstol mot varandra. Riklig anvisning hade givits för biläggandet av svårigheter mellan de troende. Kristus själv hade gett tydlig undervisning om hur sådana frågor skulle ordnas. ’Om din broder syndar mot dig’, hade Frälsaren förmanat, ’så gå och tillrättavisa honom i enrum. Om han då lyssnar till dig, har du vunnit din broder. Men om han inte lyssnar, så ta med dig en eller två till, för att varje sak må avgöras efter två eller tre vittnens ord. Och om han vägrar att lyssna till dem, så säg det till församlingen. Men om han också vägrar att lyssna till församlingen, så skall han för dig vara såsom en hedning och en publikan. Sannerligen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen.’ Matteus 18:15–18.” Apostlagärningarna, 304.

Det finns åtminstone tre geografiska vittnesbörd om den period då de etthundafyrtiofyra tusen beseglas vid midnattsropet. När vi erinrar oss det faktum att det vid ropet vid midnatt är för sent att

få tag i oljan, finner vi i det geografiska vittnesbördet från lägermötet i Exeter en illustration av den punkt där Guds folk i den yttersta tiden beseglas, och vi finner att denna sanning representeras av geografin i Caesarea Filippi, och även av vittnesbördet från slaget vid Panium, i verserna tretton till femton i Daniel kapitel elva. Det är kanske något missvisande att identifiera dessa tre vittnen som geografiska, men jag använder den termen eftersom geografin sannerligen utgör en del av ramen i Exeter och Caesarea Filippi. Jesus placerar Petrus inom den profetiska geografi som de etthundrafyrtiofyra tusen befinner sig i under de sista dagarna. Sedan ger Han en befallning.

Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen. Därefter befallde han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han var Jesus Kristus. Från den tiden började Jesus visa för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärdar, och bli dödad, och på tredje dagen uppväckt. Då tog Petrus honom åt sidan och började tillrättavisa honom och sade: Gud bevare dig, Herre; detta skall aldrig hända dig. Men han vände sig om och sade till Petrus: Gå bort ifrån mig, Satan. Du är mig till anstöt, ty du tänker inte Guds tankar utan människors. Matteus 16:19–23.

Ordet ”Exeter” är namnet på en stad i Devon, England. Dess etymologi kan spåras tillbaka till fornengelskan, där den var känd som ”Exanceaster” eller ”Execestre”. Namnet anses härstamma från de fornengelska orden ”Exe” (med hänvisning till floden Exe, vid vilken staden är belägen) och ”ceaster” (som betyder ”romerskt fort” eller ”muromgärdad stad”). Därför betyder ”Exeter” antingen ”fortet vid floden Exe” eller ”den muromgärdade staden vid floden Exe”. Den geografi som är förknippad med Midnattsropets ankomst och uppfyllelse i milleritisk historia identifierar en plats där det fanns vatten, vilket representerar den Helige Andes utgjutelse, och en punkt där Gud höll på att resa upp en armé för att förkunna budskapet för världen, vilket syster White upplyser oss om skedde likt en ”tidal wave”. En ”tidal wave” är inte bara flodvatten; det är vatten som är övermåttan kraftfullt.

Milleriternas historia var uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna, och när de etthundrafyrtiofyra tusen förs fram till avslutningen av beseglingstiden, kommer de att upprepa de vägmärken som identifierades i början av beseglingstiden, liksom även historien om lägermötet i Exeter. En ängel skall stiga ned med ett prövande budskap som måste ätas. Detta budskap kommer att leda till grundvalarna, och det kommer att konfrontera de två klasserna med ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Det kommer att innefatta Jesu Kristi uppenbarelse, vilken av Petrus framställs som ett erkännande av att Jesus blev smord till Kristus, när den gudomliga symbolen steg ned i en duvas gestalt, vilket förebildar den 11 september 2001. Det kommer att innefatta förståelsen att Jesus är Guds gudomlige Son, och även att eftersom Jesus iklädde sitt gudomliga väsen den fallna mänsklighetens kött, är Han också Människosonen.

Dessa sanningar kommer att frambringa två klasser av tillbedjare, såsom de gjorde efter den 11 september 2001. De två klasserna representerades vid lägermötet i Exeter, ty vid det lägermötet var ett tält uppsatt av en grupp från Watertown, som förkastade budskapet om midnattsropet såsom det frambars genom Samuel Snow. De höll falska möten som var så högljudda och känsllosamma att ledarna för Snows möten gick till dem och uppmanade dem att dämpa sig. Vid lägermötet blev två

klasser uppenbarade, och båda bekände sig vara förbundna med vatten, men den ena var en förfalskning och representerade de oförståndiga som var utan olja. Gruppen i tältet i Exeter var den här som var staden, som också var en fästning, ty de framställde i förebild Hesekiels döda, torra ben, vilka upprättas som en väldig här vid budskapet om midnattsropet.

I den historia där dessa två klasser blir uppenbarade representerade Petrus båda klasserna. Hans bekännelse, genom vilken han identifierade Jesus som Kristus och Guds Son, frambringades genom den Helige Andes ingivelse, ty Kristus sade honom uttryckligen: ”Kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen.” När Jesus därefter underrättade lärjungarna om korset, tog Petrus, som i det ögonblicket saknade den Helige Andes inflytande, Kristus åt sidan ”och började tillrättavisa honom och sade: Herre, bevara dig själv! Detta skall alls inte vederfaras dig. Men han vände sig om och sade till Petrus: Gå bort ifrån mig, Satan! Du är mig till anstöt, ty dina tankar är inte Guds tankar, utan människors.”

Petrus känslomässiga utbrott stod i samklang med den känslöbetonade gudstjänst som ägde rum i tältet i Watertown när Samuel Snow frambar budskapet om Midnattsropet. På den nivån representerar Petrus dem som är kandidater att höra till de etthundrafyrtiofyra tusen. Dessa kandidater representerar en grupp som har oljan, vilken är den Helige Ande, och den är budskapet och den är karaktären, medan den andra gruppen saknar oljan. I sammanhanget i Caesarea Filippi började Kristus framställa ”att han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och bli dödad och uppväckas på tredje dagen.”

Lärjungarnas besvikelse när dessa händelser faktiskt uppfylldes vid korset är den historia som syster White använder för att illustrera besvikelsen den 22 oktober 1844 och hebréernas besvikelse vid övergången genom Röda havet, då faraos här slöt sig bakom dem och havets vatten låg framför dem. Alla dessa vittnen identifierar den snart kommande söndagslagen, och uppenbarelsen i vers tretton till femton i Daniel elva tillhandahåller vittnesbördet om de händelser som leder fram till denna söndagslag. Därigenom representerar de också den ”del av Daniels profetia som avser de sista dagarna.”

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Ett noggrant studium av förebilder och motbilder ledde till iakttagelsen att Kristi korsfästelse ägde rum på just den dag i den årliga kretsen av ceremonier som gavs åt Israel då påskalammet slaktades. Skulle då inte också reningen av helgedomen, förebildad i försoningsdagen — infallande på den tionde dagen i den sjunde månaden — likaledes äga rum på just den dag på året som firades i förebilden? (se *The Great Controversy*, 399). Detta skulle, enligt den sanna mosaiska tideräkningen, vara den 22 oktober. Tidigt i augusti 1844, vid ett lägermöte i Exeter, New Hampshire, framlades denna uppfattning, och den antogs som datumet för profetians om de 2300 dagarnas uppfyllelse. Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25:1–13 fick en särskild betydelse — brudgummens dröjsmål, väntandet och insomnandet hos dem som avvaktade bröllopet, ropet vid midnatt, dörrens tillslutande, och så vidare. Budskapet att Kristus skulle komma den 22 oktober kom att bli känt som ”midnattsropet”. ”Midnattsropet”, skrev Ellen White, ”förkunnades av tusentals troende.” Hon tillade:”

”Som en flodvåg svepte [sjunde-månads-]rörelsen över landet. Från stad till stad, från by till by och ut till avlägsna platser på landsbygden gick den, till dess att Guds väntande folk var fullt uppväckt.—The Great Controversy, 400.”

”Den snabbhet med vilken budskapet spreds skildras av författare som citeras av L. E. Froom:

”Bates har efterlämnat uppgiften att budskapet från Exeter ”flög liksom på vindens vingar”. Män och kvinnor skyndade fram med järnväg och båt, med diligens och till häst, med buntar av böcker och skrifter, och delade ut dem ”lika ymnigt som höstens löv”. White sade: ”Det verk som låg framför oss var att flyga till varje del av detta vidsträckta fält, ljudligt ge larmet och väcka de slumrande.” Och Wellcome tillägger att rörelsen bröt fram såsom vattnet från en brusten damm. Fält med mogen säd lämnades stående oskördade, och fullvuxen potatis lämnades oupptagen i jorden. Herrens ankomst var nära. Det fanns nu ingen tid för sådana jordiska ting.—The Prophetic Faith of Our Fathers, band IV, s. 816.

”Som ögonvittne till och deltagare i rörelsen beskrev Ellen White karaktären hos det snabbt tilltagande verket:”

”De troende såg sitt tvivel och sin förvirring undanröjas, och hopp och mod fyllde deras hjärtan med liv. Verket var fritt från de ytterligheter som alltid visar sig när det finns mänsklig hänförelse utan Guds ords och Andes behärskande inflytande.... Det bar de kännetecken som utmärker Guds verk i varje tidsålder. Det fanns föga extatisk glädje, utan snarare djup härterannsakan, syndabekännelse och försakelse av världen. En förberedelse för att möta Herren var den börda som vilade på ångestfyllda själar....

””Av alla de stora religiösa rörelserna sedan apostlarnas dagar har ingen varit mer fri från mänsklig ofullkomlighet och Satans list än den under hösten 1844. Ännu nu, efter många års förlopp [1888], känner alla som deltog i den rörelsen och som har stått fasta på sanningens plattform fortfarande det heliga inflytandet från det välsignade verket och bär vittnesbörd om att det var av Gud.—Ibid., 400, 401.”

”Trots bevisen på ett verk som svepte över landet och drog tusentals in i gemenskapen kring den andra adventen, och omkring tvåhundra predikanter från olika kyrkor som förenade sig i att sprida budskapet, [Se C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] förkastade de protestantiska kyrkorna som helhet det och använde varje medel som stod dem till buds för att hindra tron på Kristi snara ankomst från att sprida sig. Ingen vågade nämna i en gudstjänst hoppet om Jesu snara återkomst, men för dem som väntade på händelsen var det helt annorlunda.

”Ellen White berättade hur det var:

”Varje ögonblick föreföll mig dyrbart och av allra största vikt. Jag kände att vi utförde ett verk för evigheten och att de vårdslösa och ointresserade befann sig i den största fara. Min tro var oförmörkad, och jag tillägnade mig Jesu dyrbara löften....

”Med flitigt rannsakande av våra hjärtan och ödmjuk bekännelse närmade vi oss under bön förväntans tid. Varje morgon kände vi att vår främsta uppgift var att vinna visshet om att våra liv var rätta inför Gud. Vi insåg att om vi inte gjorde framsteg i helgelse, skulle vi med

säkerhet gå tillbaka. Vårt intresse för varandra ökade; vi bad mycket med och för varandra.

”Vi samlades i fruktträdgårdarna och lundarna för att ha gemenskap med Gud och för att frambära våra böner till honom, och vi förnam hans närvaro tydligare när vi var omgivna av hans skapade verk. Frälsningens glädje var för oss mer nödvändig än vår mat och dryck. Om moln fördunklade våra sinnen, vågade vi inte vila eller sova förrän de hade skingrats genom medvetandet om att vi var antagna av Herren.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, band 1, 51, 52.